10 Øre

NY TID

10 Øre

ORGAN FOR
SOCIALISTISK UNGDOMSFORBUND I DANMARK.

Nr. 10	ABONNEMENT 110 ØRE HELAARLIG	JULI	ENKELTE NUMRE 10 ØRE	1905

Den saakaldte kristelige Socialist.

I den Kamp, der føres mellem Kapitalist og Lønarbejder, deltager enhver.

Kæmper vi ikke direkte, kæmper vi indirekte gennem Teorier; det vil sige, vi skændes — som altid under en Vaabenstilstand.

Dette Skænderi foregaar i vort nuværende Samfund paa den Maade, at Kapitalisten søger at forsvare sin Stilling i Staten ved at udbrede sin Forsvarsteori, Kristendommen, medens Lønarbejderen gennem Socialismen søger at oplyse om det naturnødvendige for Menneskeheden: at Arbejderklassen faar Lov til at udrydde Udbytterklassen.

At Socialismen er Underklassens Forsvarsteori, benægter ingen, og et Sandhedsmenneske kan heller ikke benægte, at Kristendommen er Overklassens Forsvarsteori. Blev den f. Eks. her i Landet ikke indført ved Ansgar for at sikre Kongen hans Værdighed, og var det ikke den besiddende Klasse, der under Reformationen lod de katolske Præster fængsle og samtidig lammede Katolicismen, idet den var ved at blive et Forsvar for kun den kirkelige Udbytning? Den lutherske Kristendom blev indført. Her havde den »verdslige« Magt øverste Myndighed. Og intet Sandhedsmenneske kan paastaa, at Staten — den Samfundsform, som Lønarbejderne kæmper imod — ikke har Interesse af at udbrede Kristendommen, idet den mindst lønner 2 Mennesker i hvert Sogn, hvor de skal arbejde for dens Udbredelse og forhindre den socialistiske Sandhed i at faa Indpas.

Alle Udtalelser kan vi henlede enten til den ene eller den anden af disse to Teorier.

Forsvarer vi derfor ikke Lønarbejderens, forsvarer vi Kapitalistens Interesse.

For at være klar over, hvem der er vor Ven, og hvem der er vor Fjende, maa vi — under en Vaabenstilstand — se efter Teoriernes Tendens, og det kan derfor være rart straks at undersøge, paa hvilken Side den kristelige Socialist staar.

Den kristelige Socialist vil — efter hvad han selv siger — søge at skaffe Forstaaelse mellem Kristendommen og Socialismen. Han vil skaffe Fred. Men Fred under de nuværende Former er kun en Sejr for Udbytterne, og den saakaldte kristelige Socialist arbejder altsaa i Overklassens Tjeneste.

Naar vi ogsaa direkte modarbejder saadanne kapitalistiske Afskygninger, da vil det kun sige, at vi ser klart, og at vi forstaar vor Bevægelse paa rette Maade.

Mikkel Christensen.

Det største af alle de umaadelige Tab, som Samfundets nuværende Indretning fører med sig, er Tabet af aandelig Kraft. Hvor uendelig smaa er ikke de Kræfter, som virker med til Civilisationens Fremgang, i Sammenligning med de Kræfter, som ligger unyttede! Hvor faa Tænkere, Opdagere, Opfindere og Statsmænd gives der ikke i Sammenligning med Folkets store Masser! Og dog fødes der saadanne Mennesker i Overflod, men Forholdene tillader kun ganske faa at udvikle sig.

Henry George.

Arbejderkvinden og hendes Opdragelse.

Om Kvinden, om hendes Legeme, og i Særdeleshed om hendes Aand, er der skrevet mange tykke Bind og holdt Tusinder af Taler og Foredrag. Man har rost hende og ironiseret over hende i det offentlige som i det private Liv; man har hævet hende til Skyerne og tilbedt hende som en Gudinde paa samme Tid, som man har nedsænket hende i Tidens mudrede Bundfald og haanet hende som en Slavinde; man har i Aarhundreder fortalt hende, at hun var et Klenodie, samtidig med at man har behandlet hende som et Husdyr, og Kvinden modtager i Dag den samme Smiger og den samme Behandling; hun opdrages endnu i den samme Løgn og bærer taalmodig Livsskuffelsens Byrde, naar Ungdomstiden er forsvunden. Manden er ikke alene hendes Herre, men optræder i det store hele som hendes Tyran, og hun finder sig sløvt i sin ufrie Tilværelse.

Hun kender ikke til Selvstændighed, langt mindre til Oprørsfølelse. Det mest fremtrædende i hendes Karakter er en eftergivende Taalmodighed, der kan faa den nøgterne Betragter til at harmes; thi i den aandsforkrøblede Tilstand, hvori hun befinder sig, er hun som Barnets Opdrager en mægtig Bom for ethvert kulturelt Fremskridt og i Arbejderklassen en uoverstigelig Hindring for et frit, selvstændigt Aandsliv.

Mange af Tidens store Filosofer og Granskere har meget vel indset dette og i deres Værker søgt at finde Aarsagen til Kvindens umyndige Stilling, og samtidig har de forsøgt at vise de Veje, ad hvilke Kvinden vilde naa til en social og aandelig Ligestillelse med Manden. Blandt denne Literatur findes virkelige gode Værker, hvis Forfattere indgiver Læserne den dybeste Respekt ved den Alvor og Højtidelighed, hvormed de behandler Emnet; men ved Behandlingen af et Emne er Alvor og Højtidelighed kun det uvæsentlige, medens selve det Grundlag, hvorpaa man bygger sin Mening, eller den Maade, man begynder sine Undersøgelse, er det væsentlige; thi er Begyndelsen falsk, da vil Resultatet ogsaa blive det, om saa det er nok saa kunstnerisk udstyret, og er der nogen Literatur, der er kunstnerisk udstyret, men falsk i sin Begyndelse og Indhold og derfor ganske misvisende i sine Resultater, da er det efter min Formening Kvindeliteraturen med Undtagelse af et enkelt Værk*); men netop derved, at den er en kunstnerisk Nydelse, bliver den en virkelig Fare; thi naar noget smager godt, ser man aldrig saa meget paa Næringsværdien, og det samme gør sig gældende med Literatur. Overfor en Bog

*) Fr. Engels: Familiens og Statens Oprindelse.

med en smuk Sprogform er man tilbøjelig til at være overbærende med Begrebsforvirringen (se Dagbladenes Literaturanmeldelser). For at fremsætte et Eksempel skal jeg blot nævne Ellen Keys sidste Bog. Alle Blade roste Bogens Sprog og den store ædle Følelse, der lyste ud fra hvert Blad. Alle Literaturanmeldere var enige om Forfatterindens høje Intelligens og lige saa enige om, at alle burde læse denne udmærkede Bog; ikke et eneste Blad i den danske Presse fremsatte en saglig Kritik af denne Bog, trods det, at dens Grundlag, Indhold og paapegende Resultater er i Strid med al historisk Erfaring, og som saadan kun kan henregnes til det rene Hjernespind.

Og som denne Bog, saaledes den store Del af Kvindeliteraturen. Den bevæger sig oppe i en aandelig Sfære, der skyder langt over de faktiske Forhold og derfor er vildledende overfor de foreliggende Opgaver. Man behøver blot at betragte de hendøende Kvindebevægelser, hvis Opstaaen og paatagede Opgaver meget skyldes denne Literatur. En af de vigtigste Opgaver var politisk Ligestillelse med Manden for derved at frigøres for det aandelige og økonomiske Tyrani; men dette er dog at vende de faktiske Forhold paa Hovedet og forveksle Aarsag og Virkning med hinanden; thi hvis denne Opgave var fornuftmæssig, skulde de politiske Rettigheder jo diktere den økonomiske og sociale Stilling, Individet indtager. Men Samfundsvidenskaben hævder dog det modsatte, nemlig at de politiske Rettigheder dikteres direkte af de økonomiske Forhold, Individet er underkastet. Kvindeliteraturen og Kvindebevægelsen, hvad jeg med et Ord vil kalde Kvindesagen, blotter sig for mange af den Slags Vildfarelser, ja er efter mine Anskuelser selv en stor Vildfarelse eller en social Misforstaaelse, der ikke har gavnet Kvinden det ringeste, men meget mere virket til at forvirre hendes Begreber om, hvor hun burde lægge sine Evner og Kræfter for at forbedre sin egen Stilling.

Jeg vil derfor i de efterfølgende Artikler fremsætte en Kritik af den ideelle Kvindeliteratur som af Kvindesagen i sin Helhed ved at fremstille Arbejderkvinden, hendes Livsforhold, Tanker og Følelser ud fra et materialistisk Synspunkt. Jeg har valgt Arbejderkvinden til Emne, fordi jeg selv er Arbejder og derfor nøje kender Arbejderkvinden, dernæst fordi jeg mener, at Bourgeoisikvinden staar den sociale Udvikling saa fjernt, at dens Virkninger ikke berører hende saa meget, at hun har den ringeste Udviklingsbetingelse, men derimod er saa fast bunden i den borgerlige Ejendomsform, at hun maa forsvinde sammen med denne.

Man maa derfor ikke opfatte denne Afhandling som en almindelig Kritik, der behandler Brudstykker af den enkelte Bog, thi jeg er ikke alene uenig med Forfatterne om Rigtigheden af deres specielle Meninger om dette eller hint Kvindespørgsmaal, men jeg er grunduenig med dem om det fælles Grundlag, hvorpaa Kvindeliteraturen hviler. Denne Kritik vil derfor blive en helstøbt Afhandling, der vil søge sin Styrke i en saglig realistisk Forklaring af de sociale og fysiske Livsforhold, hvori Arbejderkvinden lever.

Mit Stof henter jeg ikke fra et Leksikon, men fra Kasernernes Kældre og Kviste, fra Fabrikken, Skolen og Hjemmet, jeg smeder det ikke kunstigt sammen i et Studereværelse blandt Bøger og videnskabelige Tidsskrifter, mit Værksted er et fattigt Proletarhjem, men ved min Side staar en Arbejderkvinde.

I næste Artikel begynder jeg saa min søgende Vandring efter Aarsagen til Kvindens Ufrihed, hendes Lidelser og Sukke. Kom derfor og slaa Følge med mig en liden Stund, I Kvindesagens drabelige Forkæmpere, jo, kom kun med, I ufri, silkebehængte Fruer og Frøkener, gamle Jomfruer og hellige, barmhjertige og godgørende Søstre. Jeg indbyder jer alle, ogsaa jer, I kære Mænd, Samfundsstøtter, Politikere og humane Samfundsreformatorer, Borgere, Bønder og Arbejdere! Kom alle, I smaalige Tyraner, og slaa Følge med mig; paa Vejen skal eders Brilleglas skifte Farve. *Rvl.*

❧ ❧ ❧

»Drømme« er at foretrække for Virkelighed, naar Virkeligheden er af en saadan Natur, at den væder hvert Øje med Taarer og lænker hver Haand. *»Free Society«.*

❧ ❧ ❧

Japanske Tanker om de hvides politiske Økonomi.

»Her«, udbrød Bibliotekaren, »er, hvad De trænger til. Den er af en Mand, som er højst anset i Skolerne — Francis A. Walker, M. A., Ph. D., L. L. D., Professor o. s. v., og behandler »Lønspørgsmaalet«.

Denne Bog var hverken behagelig eller let at læse. Dogmatisk, uden oplivende Eksempler, uden Begejstring og uden Harme, undtagen mod Økonomerne.

I Begyndelseskapitlet skriver han: »Al Rigdom maa selvfølgelig først frembringes; og endvidere fremstilles den for at forbruges, og udelukkende derfor«, og dog indlader han sig paa at behandle Land som Kapital — det er som »Rigdom«, der benyttes til Produktion. Hvorledes Land kan frembringes og forbruges, undlader han dog at forklare; medens han i et andet Værk, »Politisk Økonomi«, efter at bifalde de fleste Skribenters Recept, at Land, Arbejde og Kapital er »de tre oprindelige Faktorer ved Produktion af Rigdom«, erklærer, at Rigdom er »alle Sager af Værdi og intet andet«, hvilket selvfølgelig indbefatter Land; og saaledes undlader han ganske, ligesom de fleste Professorer, at bemærke denne »Modsigelse i Udtrykkene«.

De Billeder, han fremsætter af Børnearbejdet i England — smaa Piger i Teglværker og Børne-Landarbejdere af beg[ge] Køn, fire til ti Aar gamle — kan ikke læs[es] af noget følsomt Menneske uden Kamp m[ed] Taarerne. Ingen saadan Fornedrelse k[an] findes blandt noget af de Folk, til hv[em] Englænderne sender Missionærer. Ingen s[om] danne Eksempler paa djævelsk Slid k[an] findes, undtagen hvor Naturkræfterne udnyttet og Maskiner opfundet for at fr[em]bringe »Rigdom« med udrømt Lethed.

Dette er Fremskridtets Paradoks (tilsyladende Modsigelse).

Walkers Forklaringer er *først:* »Malth[us]s Lov« — at aandelige Væsner, Menneske[r] ligesom instinktive Væsner, Dyr, er tilbøjelige til at formere sig hurtigere end Levnedsmidlerne; og *dernæst:* at Mangel p[aa] Levnedsmidler skyldes »Loven om aftagende Udbytte ved Landbruget«; det vil sige: for[di] Menneskene, *hvis Fornødenheder vokser* me[d] Evnen til at tilfredsstille dem, vil forme[re] sig ligesom Dyrene, *hvis Fornødenheder [ere] faste og bestemte;* og fordi et vist Stykk[e] Jord, f. Eks. en Tønde Land, ikke bestaa[r] dig ved forøget Arbejde vil vedblive at gi[ve] et tilsvarende forøget Udbytte af Mursten[e] Tæpper, Hø, Huse, Kaalhoveder, Klæder [el]ler af »Rigdom«; kort sagt: fordi alle Pigebørn paa tolv eller tretten vilde produce[re] Unger med samme Regelmæssighed, som Kaniner, og fordi de Fornødenheder, de produceres paa en Tønde Land, maaske ikke forslog til en Provins, derfor bliv[er] Følgen lav Løn og Mangel; ikke i lig[e] Maade for alle Folk, ikke for Professorer i Økonomi, Adelige, store Godsbesiddere og Monopolister, men — mærkelig nok, kun for de Klasser, der producerer Rigdommen.

Skønt disse Paastande maa synes en tænkende Japaner for taabelige til at bekæmpe, er de dog virkelig selve Grundlaget for den økonomiske Bygning, som Walker og Skolerne har opbygget; en Bygning, som endvidere støttes af en Teori om, at »Lønnen« har sit Udspring fra »Kapitalen«, og skønt Arbejderen øjensynlig frembringer og leverer Kapital eller »Rigdom« til sin Udbytter, er af større Værdi end hans Ugeløn, der betales i Bagskud, kan dog ikke flere Arbejdere finde Ansættelse, end der er Kapital til *at udbetale dem* i Løn!

Et beklagelsesværdigt System! For skummelt for den graa Oldtid. Et Babelstaarn af Brokker og Slam, ubehageligt for Gud og som vil ende i formløs Ruin og Sprogforvirring.

Hans Lægemidler — de fortærskede, som i Aarhundreder er fremsat fra Prækestole og af Moralister, eller uden Virkning er prøvet af Lovgivningen om og om igen — er:

1. Sparsommelighed og Afholdenhed.
2. Spredning af personlig og gensidig Forstaaelse blandt Arbejderne.
3. Kønsligt Afhold.
4. Fabriks-Lovgivning.
5. Indpodning af Sympati og Agtelse for Arbejdere *) i Samfundet..

I Japan kender jeg ikke nogen Skribent, der omtaler Opsparing som noget rosværdigt. Sawa sagde i forrige Aarhundrede: »Gato blev rig ved ikke at tage nogen Kone, ikke føde Børn og kun spise Ris. Men«, moraliserer Sawa, »dersom alle Arbejdere

*) Hvorfor, kunde man sporge, er *Arbejdet* saa hjælpeløst og *Kapitalen* saa udmærket i Stand til at klare sig. Ganske sikkert producerer Arbejdet ikke blot al Kapital, men al »Rigdom«. Dog er det, efter disse Skribenters Mening, *af Naturen* et stakkels Væsen, som behover »Beskyttelse« og Sympati til enhver Tid.

Disse Forbedringsmidler er dog uden Tvivl af lignende Værdi som Hr. Gladstones Raad til sine Husmænd, hvis Afgifter var ved at blive trykkende: »At dyrke Bærfrugt og lave Marmelade«. *Makato.*

handlede som Gato, hvor vilde saa den næste Generation af Arbejdere og Soldater blive af? Sandelig, det synes for mit sørgmodige Sind, at skønt vi elsker Silkedragter og en ørkesløs Tilværelse, vilde Mikadoen, Shogunen, Fyrsterne, Præsterne og mit værdige Jeg komme til at avle vor egen Silke og Ris; og ingen Liv kunde ofres paa Patriotismens Alter undtagen vore egne«.

Da jeg havde anvendt nogle Dage paa Walker, ledte min Bibliotekar mig til andre. Men Tonen var den samme hos dem alle. For de bestaaende Samfundsforhold var væsentlig Naturen ansvarlig. De, der tror, at nogen synderlig Forandring er mulig, er Drømmere og »Utopister«. For øvrigt var der stor Uenighed.

De strædes om Rigdommens Natur, om Værdi, Rente, Skat; de var ikke paa det rene med Lønloven. Sager, som ligger til Grund for deres Bygning. De var uenige om selve den politiske Økonomis Maal. Omtrent de eneste Ting, hvor jeg fandt Samstemning, var: først, at Arbejderne kun er en Slags Maatter til at træde paa; dernæst, at det er *naturligt*, at Menneskene har Vanskelighed ved at finde Beskæftigelse; endelig, at det er *naturligt*, at Lønnen maa synke til et Minimum, lige tilstrækkeligt til Underhold. Og hos dem alle er der megen Tale om Overproduktion af »Rigdom« og Overbefolkning.

Ganske vist havde jeg aldrig før forsøgt at forklare disse Sager; havde egentlig aldrig tænkt paa dem; men overfor disse Forsøg paa at forklare dem stod jeg som lamslaaet. Jeg følte i min Sjæl, at de Folk, som havde gjort disse uhyre materielle Fremskridt, var sunkne aandeligt. Efter et Aarhundredes Opfindelser er deres Tillid til Udviklingen i materiel Retning vokset til Lettroenhed, saa at intet mekanisk synes umuligt; medens derimod Samfundsudviklingens Idéer, at Jorden er for *alle*, og at Fattigdom er unormal og kan afhjælpes, synes dem latterlige og urimelige. Med Maskineri, der udfører 25 færdige Døre daglig pr. Arbejder, planerer og pløjer Gulvbrædder 50 Gange saa hurtig, som før med Haandkraft, laver Gardiner, Vindusrammer, Glas, Mursten, Tagsten, Søm, Farve, Tapeter og transporterer det med saa langt større Lethed end ved Aarhundredets Begyndelse, er det vanskeligere for den almindelige Arbejder at eje sit eget Hjem nu ved Aarhundredets Slutning! Saa vanskeligt er det, at i 1890 var 94 Familier af hvert Hundrede i New-York City Lejere, mange af dem pakket saa tæt i usunde Kaserner, at det ikke blot var en Samfundsfare, men en bitter Satire over Tidernes Kristelighed.

Teremoto.

Ikke alene af blind Foragt mod Opfindelser er det, at selv de mere indsigtsfulde og dannede Kinesere modsætter sig Indførelsen af den vestlige Civilisations arbejdsbesparende Maskineri hos deres tætte Befolkning. De erkender den Overlegenhed, disse Opfindelser har givet os i mange Retninger; men ifølge deres Anskuelser maa denne Overlegenhed slutteli betales for dyrt. Østens Opfattelse betragter nemlig de Kræfter, der staar til vor Raadighed, omtrent med samme Øjne, som den evropæiske Middelalder betraglede den »sorte Kunst«, hvor den, der drog sig den til Nytte, slutteli maatte undgælde med Legemets Ødelæggelse og Sjælens Fordærvelse. Og der ligger ikke saa lidet i vor Civilisations nuværende Forhold og Tendenser, der er skikket til at bestyrke Kineseren i hans Opfattelses Rigtighed. *Henry George.*

Alt tjener til det gode.

Kære Barn, sagde Viktualiehandleren, hvor alting er indrettet godt her i Verden, og det hele styres af en guddommelig Vilje. Vi ser det tydeligt, naar vi betragter, hvorledes alt tilslut kommer paa den rette Plads og bliver benyttet efter den naturlige Bestemmelse.

Og naar du undertiden i et Menneskes Liv ser, hvorledes et Tilfælde fører ham bort fra hans Vej, lad dig saa ikke skuffe af Skinnet; det er kun tilsyneladende; alle Begivenheder vejer op mod hinanden for at genoprette Verdensordenen.

Min Søn, min Erfaring viser mig, at her nede paa Jorden er der intet, der ved »Tilfældet« har faaet sin Bestemmelse, det er Gud, der sørger for, at enhver Ting bliver benyttet efter sin Natur.

Naar en Skinke begynder at blive harsk, kaster jeg den ikke bort for det; jeg skærer den i Smaastykker, som jeg derefter tilbereder med en Smule Smør til »sandwisches« til 20 Øre, saaledes bliver Skinken alligevel fortæret af mine Kunder.

Ja, men de sandwisches, som du ikke sælger, Fader, hvad gør du ved dem?

Jo, Kødet hakker jeg smaat og laver Medisterpølse af det.

Ja, men naar saa Medisterpølsen bliver for gammel?

Saa kommer jeg den i Leverpostejen.

Men heller ikke Leverpostejen bliver jo ved at være frisk. Hvad bliver der saa af den?

Det glæder mig, mit Barn, at høre, hvor videbegærlig du er. Du skal vide, at Verden er indrettet saaledes, at intet gaar til Spilde til ingen Nytte. Naar Postejen begynder at lugte, beder jeg vor Præst uddele den til Sognets Fattige. Thi Gud har ikke skabt Verden uden ogsaa at give den Midler til at hindre Ødsleri.

(Oversat fra Fransk efter »l'anarchie«.)

Lidt Antimilitarisme.

Ved du, hvad Militarismen er? Hvis du er med i Ungdomsbevægelsen, ved du det sikkert; er du derimod ikke det, gaar det maaske dig — som saa mange andre — du har aldrig tænkt over det.

Den unge Mand finder det rask at skulle i »Kongens Klæ'er«, og mangen ung Kvinde er usigelig stolt af sin tilkommende i denne Mundering. Det er kun den mindste Del af Ungdommen, der gør sig det klart, hvad Militærvæsenet i Grunden er, og hvortil det bruges. Lad os engang se nærmere paa Tingene, kanske opdager vi da, at der ikke er saa stor Grund til at begejstres derfor.

Hvad betyder det, at en ung Mand skal »i Tjenesten«? Ja, i Fredstid betyder det først og fremmest, at han for lang Tid rives ud af sin Stilling og maa ofre en Del af sin bedste Ungdomstid til ingen Verdens Nytte. I denne »uddannes« han til at lystre blindt og virke mekanisk. Han gøres — kort sagt — til et saa uselvstændig Væsen som muligt!

Et rask Liv! ikke sandt?

Bliver han saa permiteret, staar han muligvis uden Erhverv; ude af Stand til at opdrive noget, og er da prisgivet det værste af alle Samfundsonder: Arbejdsløsheden.

I Krigstid — det være sig med fremmede Magter eller som Følge af Landets indre Stridigheder — kommanderes han ud for at nedslagte saa mange som muligt — jo flere, jo bedre, — og hvem rammer han? Kanske dem, der stod ham nærmest; og var ham kærest. Mens Blodet flyder og Skrig og Jammer fylder Luften om ham, forvandles han til et saa glubende Rovdyr, at Naturhistorien ikke kan opvise Mage. I Sandhed, Militærvæsenet maa virke opbyggende!

Og nu Kvinderne?

Hvad vil det sige for en Moder, at Sønnen »gaar i Krigen«? Han var maaske hendes Støtte, uden hvem hun maa lide Nød. For ham har hun lidt og stridt; ham har hun værnet om, plejet og elsket, ofret sine bedste Aar, og nu, da hun maaske er en gammel, udslidt Kvinde, der satte sit sidste Haab til ham, rives han væk fra hende, og maaske »for fire Øre Bly« er nok til at tilintetgøre alt, hvad der var hendes yngre Aars Stolthed og Glæde og hendes Alderdoms Trøst og Støtte.

Og den unge Kvinde?

Verden synes at ligge lys og aaben for hende. Hun drømmer Ungpigedrømme, og træffer en Dag ham, der for hende bliver alt. Hun elsker og elskes; der bygges Luftslotte og lægges Fremtidsplaner. Pludselig rives de ud af Drømmene: han skal afsted! Først en oprivende Afskedsscene; Dage og Nætter fulde af Angst, og saa en Dag kommer maaske Budskabet om at »for fire Øre Bly« har slaaet ned hvert Haab og hver Glæde. Fremtiden ligger tom og trøstesløs for hende.

Han, der var saa ung og god, stærk og kæk, blev et Offer for Kapitalvælden.

Du unge, der endnu kun har set saa lidt af Livet, hvis du en Dag kommanderes til at skyde paa Mængden — hvad enten denne er en Hob, der som du selv kommanderes, eller en Mængde, der kommer i fredelig Hensigt og med beskedne Krav — saa betænk, hvad du gør!

Lyder du Kommandoraabet, varetager du *kun* Overklassens Interesser. Du selv høster hverken Guld eller Ære derfor, men bidrager til at gøre Tusinder af undertrykte endnu ulykkeligere, end de i Forvejen er.

Vil du gavne Overklassen! Den Klasse, der aldrig har villet og aldrig vil dig noget godt?

Hvis ikke, saa slut dig til Ungdomsbevægelsen og lær af den at forstaa Militarismen som det, den er: En Institution, der kun tjener til at opretholde eller forøge Overklassens Magt til at kue dig og dine Lige!

Clara Wettergreen.

Arbejdets „Værdighed".

Af *Eugene V. Debs.*

Vi hører meget om »Arbejdets Værdighed«, særlig fra dem, der ikke arbejder. De har arvet Fevdal-Baronernes Tankegang fra Middelalderen. Arbejderen skulde være tilfreds med sin Lod. Gud ved, hvad der er bedst for ham. Selv Gadefejeren burde fylde Kloaken med Sang og arbejde Overtid af ren Glæde.

At skabe Misfornøjelse i den undergivnes Sind, at sige ham, at hans Lod er dyrisk, og at han burde hæve sig over den, bliver og er altid blevet anset for ondt og skadeligt, og den Slags ondskabsfulde Forbrydere kender vi som Agitatorer og Demagoger.

Renovationsmandens Slid er nødvendigt for Nutidens Samfund; men dette gør det ikke æret. Det er Samfundets Skam. Hvis den menneskelige Kloakrenser var nødvendig og Samfundet var civiliseret, vilde hver Mand tage sin Tørn i denne frastødende Rolle. At skulke fra sin Andel af nødvendig Samfunds-Tjeneste vilde være lige saa uforeneligt med et civiliseret Væsens Tanker og Moral som at bedrage sine Medmennesker paa nogen anden Maade

Med hvilken moralsk Ret bevares en Borgers Helbred ved at ødelægge en andens?

Dersom Edison maatte gøre sin Del af det kommercielle Samfunds »skidne Arbejde« — og uden det gøres, kunde han ikke gøre sit — saa vilde der snart være mekaniske Apparater til saadan Tjeneste, og Renovationsmanden vilde hæve sig til menneskelige Væsners Værdighed.

Denne er fortrinsvis en kommerciel Tidsalder. Næsten alt ses fra et kommercielt Standpunkt, og for at have Værdi i det hele taget, maa det have kommerciel Værdi. Dette gælder i lige saa høj Grad om et menneskeligt Væsen som om ethvert andet Dyr eller en anden Vare.

Dersom denne i Grunden sande Paastand benægtes, forklar da »Arbejds-Markedet«.

Hvorledes forsoner de, der taler vidt og bredt om »Arbejdets haardhændede Sønner«s Dyder et Par Dage før Valget, »Arbejdets Værdighed« med »Arbejdsmarkedet«? Det ene er en Afkræftelse af det andet . . .

Samfundet har i Dag to herskende Typer, nemlig Kapitalister og Arbejdere. Kun Arbejderne er Handelsvarer. »Arbejdsmarkedet« nedslaar al Tvivl herom. Arbejderen kommer med sin Arbejdskraft, og naar han sælger den, som han nu maa gøre eller sulte, er hans industrielle Trældom beseglet, og sjælden kan han undslippe den.

Den Indvending, at visse Millionærer en Gang var Skopudsere og Bydrenge, rammer ved Siden af og er intet Bevis. Dette er sjældne Undtagelser, som skyldes heldige Omstændigheder og tjener kun som Bevis for Reglen.

Den store Mængde Lønarbejdere lever og dør som Lønarbejdere. De kan kun udløses som en Helhed; og dette er den moderne Arbejderbevægelses fundamentale Trossætning, da dens Mission er at frigøre alle Lønarbejdere ved at afskaffe Lønsystemet og gøre selve Arbejderne til Ejere af Produktionsmidlerne, saa at de, og kun de, styrer deres Arbejde og nyder dets Frugt.

I den Time hæver Arbejdet sig fra den lave Stilling som Vare til Manddommens ophøjede Standpunkt.

Hvis det er sandt, som nogle forsikrer, at Kapitalister ogsaa er Arbejdere og hører til samme Klasse som Arbejderen, hvorfor hører vi da intet om et »Kapitalmarked« saavel som et »Arbejdsmarked«? Sagen er, at der findes ikke noget saadant Marked af den simple og tilstrækkelige Grund, at der ikke er nogen saadan Vare. Kapitalisten køber Arbejdskraft, et Udtryk for Arbejderens Kraft og Liv, til Markedsprisen. Han gør i dette Produkt, denne Slags Vare; men han selv som Kapitalist er ikke til Salg for nogen Pris. Ogsaa en Idé!

»Arbejdsmarkedet« bærer et evigt Stempel paa Samfundets Forbandelse. De nyttige er altid bleven afskyet af de unyttige. Snyltedyret foragter den Nar, det fortærer.

I dette de demokratiske Institutioners klasseløse Land, hvor alle er frie og derfor lige, er de arbejdende Millioner udelukket fra at gøre Indbrud ved lovlig Forordning og Trusel om Bøde og Fængsling. Selvfølgelig kan de være meget gode »paa deres Plads«, men deres Plads er i deres Klasse, og deres Klasse er Arbejdsmarkedets.

Linjen er trukken mellem Klasserne ved Samfundssædvane, som egentlig er Højesteret.

Ingen Arbejder, om han var ren som Kristus og vis som Sokrates — om enhver Dyd smykkede hans Væsen — vilde faa Adgang til de berømte fire Hundredes Klike. Han vilde dog være en Arbejder — plebejisk, lavere, simpel, frastødende. Saadan er Kapitalistsamfundets Maalestok, og at protestere derimod er næsten en Forbrydelse. Hvis en Mand hører til »Arbejderklassen«, er hans sociale Stilling fastslaaet. Han maa ikke haabe paa Selskabelighed over sin Klasse.

»Aa, sødeste«, hørte undertegnede en Selskabsdame sige, »det er ogsaa sørgeligt, at Arbejdsfolk ikke kan leve afsondret for sig; de er saadan grove Skabninger, og passer ikke mellem dannede og velopdragne Folk«.

Man bør ikke dadle den uskyldige Kvinde. Hun frembar blot Samfundets barbariske Dom. Hun vidste ikke, at Arbejdets Nedværdigelse er Samfundets Skam og Forbrydelse, og at Straffene fremstilles i hvert Nummer af hvert Blad og Tidsskrift i alle Jordens civiliserede Lande.

Denne gode Kvinde og de Tusinder lig hende drømmer ikke om, at disse »grove Væsner«, som de foragter, forsyner dem med Føde, Klæder og Husly; at uden disse »grove Væsner«, vilde de blive klædt nøgne for deres Luxus, leve af Rødder og synke tilbage i de vildes Tilstand.

Heller ikke ved »Selskabet«, som den lille og unyttige Afdeling kaldes, bedre end den vildledte Søster, jeg anførte; og saa vidt det staar til »Selskabet«, vil Arbejdet ikke blot forblive upaaagtet, men det vil bestandig bære Nedværdigelsens Emblem, og dets simple Slaveri vil vedblive at opvække Verdens Foragt.

Samfundet trænger til at rekonstrueres paa et nyt Grundlag, og Arbejderklassen — den eneste Klasse, uden hvilken Samfundet vilde dø og Racen forgaa — Arbejderklassen alene kan løse Opgaven. Forandringen behøves ikke blot for at ende Sliddets Tragedie, men ogsaa Lediggangens Tragedie.

Rene Sæder visner i de fire Hundreders fornemme, højere Atmosfære saa sikkert, som i Gydernes dybe Samfundskældere.

Den sociale Revolution, der nu foregaar, vil først ende, naar Rigdomskilderne er sikret enhver til enhvers Brug, og Rigdom produceres af alle, for at nydes af alle. Arbejderklassen er Drivkraften i denne Revolution, for den har endelig forstaaet, at den aldrig kan blive fri, før den befrier sig selv.

Arbejdsspørgsmaalet omfatter, ret forstaaet, hele den menneskeliges Frigørelses Program.

Arbejderklassen er Kraften, og en samlet Stemme Midlet til at ende Sliddets Tragedie.

I et sluttet Samfund, organiseret paa et industrielt Grundlag, vil alle arbejde; Ingen vil slide. Moderne Maskineri vil være det eneste Slaveri.

Frihed vil være alles Arvelod.

Sliddets Tragedie vil være endt, og Menesket vil være civiliseret.

(Vanguard, Milwaukee, Wis.)

❧ ❧ ❧

Hovedsagen er ikke, hvorledes Folk stemme, men hvorledes de tænker. *Henry George.*

❧ ❧ ❧

Undervisningen.*)

Mel.: Stilstand er for unge Hjærter Døden.

Slag i Synet — saadan virker Verden,
naar vi staar paa Børneskolens Grund.
Vi har lært, at Ærligheden er den
bedste Ballast i en Stormens Stund,
men vi saa de største Skurke nyde
Livets Elskov, Ære, Mad og Pragt,
og naar vi led Nød for ej at bryde
Statens Love, fik vi kun Foragt.

Ærligheden blev af Staten straffet.
Bibeldogmen brast, vi saa vor Sag.
Børneskolen har os intet skaffet,
der kan gavne os paa Nødens Dag.
Vi fik Had til alle Samfundsløgne,
saa, at Synden altid er vor Ret,
saa, at intet negativt kan højne,
saasom: »Du maa ikke«, »Det er slet«.

Videnskaben bringer Resultater,
der skal dølges for det brede Lag.
Professorer skriver, at Oblater
ikke smitter under Kirkens Tag,
trods de ved, en kemisk Sammensætning
ikke ændres af Uvidenhed,
og i Smug de hylder Tidens Retning,
der kun bygger paa de Ting, man ved.

Bandet være Læren om, at vi er
onde Aander, Gud har givet fri.
Det er Overklassens Teorier,
der forsvarer Straf og Myrderi;
alle unge, alle, som har Øjet
aabent for en Sandhed, ja enhver,
der har prøvet Kampen og har døjet
Modgang, ser paa Livet, som det er.

Hvad vi lærte er vor hele Verden.
Hvad vi følte — Driften der os drog.
Tomme Hjærner fyldes ud med Tiden,
naar de færdes i et Tankekog.
Lyst og Evne faar vi under Kampen,
naar vi synes, Sejren er os nær.
Aandsbegrebet ligner Mosedampen,
svinder bort for Morgensolens Skær.

Ikke Hadet, men et Tryk, der skaber
denne Gløden, kan man kalde ondt,
og i Kamp mod dette Tryk vi taber,
naar den »brave« passer tro sin Dont.
— Som et Slag i Synet virker Livet,
naar vi staar paa Børneskolens Grund,
og i dette Kontraslag Motivet
ligger til en Ordning, der er sund.

Mikkel Christensen.

❧ ❧ ❧

Anarkist-samfundet.

Svar til hr. *Bruno Schmütz*.

Hr. Schmütz skriver i nr. 7 af »Ny Tid« en artikkel med samme titel som denne: »Jeg synes ikke, der ligger nogen garanti for bedre tilstande i en fuldkommen planløs

*) Skrevet i Anledning af de kobenhavnske Ungdomsforeningers Møde om Skolesagen.

gruppering af mennesker om smaa stykker af jorden, der saa gensidig skulde udveksle deres produkter med hinanden«.

Den forestilling, som hr. Schmütz her viser sig at have om anarkistiske idealer om et nyt samfund, er aldeles falsk, forsaavidt det kommunistiske anarkisme angaar. (John Most havde vistnok nogle lignende idéer for henimod 20 aar siden, men han har forlængst forladt dem). En anden anarkistisk fraktion, de saakaldte individualistiske anarkister mener, at de producerende grupper og enkeltmænd bør købe af hverandre de varer, som den ene ikke frembringer, og den anden har tilovers, med en værdibestemmelse, der danner udtryk for den i varen nedlagte mængde af arbejde; dog mener de, at konkurrencen skulde bestemme varens pris. Disse anarkisters samfundsidéer kommer hr. Schmütz's forestillinger om et anarkistisk samfund noget nærmere; men de falder dog ikke ganske sammen med dem.

I de af den kommunistiske anarkisme fremsatte idéer lægges ikke bytte til grund for vareomsætningen. Der hævdes derimod »den frie nydelse«, det vil sige alles adgang til frit at nyde af de frembragte varer. Forudsætningen for, at en saadan fri benyttelse af varerne kan finde sted, er at alle arbejder ikke med det formaal for øje at berige sig selv, men med det formaal at tilfredsstille det almindelige behov. Varerne vil altsaa da ikke bringes fra den producerende gruppe til en anden gruppe, der køber dem ved hjælp af byttemidler eller ved at give varer igen; men de maatte føres til et varelager, en butik, hvor der er anledning for publikum til at udvælge af dem efter behag, akkurat som nu i en butik, kun med den forskel, at man ikke giver penge i vederlag. Kornet maatte bringes til møllen og melet til et mellager, hvis ikke en gruppe arbejdere havde bestilt melet direkte fra møllen.

Forudsætningen under det kommunistiske anarki er jo ikke den, at den producerende gruppe ejer den fabrik, hvori den arbejder, eller det stykke jord, hvormed den arbejder, heller ikke, at gruppen ejer de af den forfærdigede varer, og gruppen — eller det for sig selv arbejdende enkelte individ — har derfor ingen ret til at anvende den frembragte Vare til at berige sig.

Den kommunistiske anarkisme benægter ogsaa den producerende gruppes eller enkelt-individs ret til at eje det frembragte produkt, for det første som en logisk konsekvens af, at den har benægtet producentens ret til at eje de for varens frembringelse nødvendige produktionsmidler, jorden eller fabriken, dernæst med den begrundelse, at ingen kan forfærdige en vare uden dertil at benytte en mængde redskaber, maskiner, bygninger o. s. v., som andre har forarbejdet, eller uden at benytte raastof, som andre har fremdrevet af jorden; det vilde derfor være en urimelighed at erklære varen for deres ejendom, der kun har lagt det endelige arbejde til til dens forfærdigelse.

Kristofer Hansteen.

Et Par Ord om Anarkismen.

Under denne Overskrift har Hr. Rolf Hammer skrevet en Artikel i »Ny Tid«s Nr. 5, hvori han foruden at give en kortfattet Forklaring af, hvad Anarkisme er, og hvorledes den vil kunne praktiseres i et kommende Samfund, tillige søger at klargøre Forskellen mellen den anarkistiske og den socialistiske Verdensanskuelse.

Til det førstnævnte, Mulighederne for et anarkistisk Samfunds Etablering og Bestaaen, om de anarkistiske Teorier og hele Synsmaade vil kunne bestaa sin Prøve, har jo allerede Hr. Bruno Schmütz gjort nogle Spørgsmaal og Indvendinger, saa jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa — endskønt jeg ikke fuldstændig har det samme Syn paa Anarkismen som B. Schmütz —, fordi det vigtigste ikke kan være at udgranske eller udtænke den bedste og mest idealistiske Samfundsform.

Var det saa, maatte Jorden for lang Tid siden være blevet et jordisk Paradis. I hele Historien har der ikke manglet paa idealistiske, humanttænkende Mennesker, der har sat sig selv og andre i Bevægelse for at naa et Maal. Til ingen Nytte har disses Hjernefantasier og Luftslotte været, naar man ser paa det nuværende Samfund. Det er jo alt andet end et Paradis for i det mindste Flertallet af Menneskene.

Derfor synes jeg, det maa være forkert, naar Anarkisterne paastaar, som R. H. skriver, at de »ser snarere det bestemmende i Menneskenes Idéer og Idealer: de mener, at det mere er Menneskene end Forholdene, der opbygger og nedriver de sociale Indretninger.«

Det modsatte mener nu jeg er Tilfældet: at det ikke er Idéerne, men derimod Forholdene, de økonomiske Forhold, som forandrer Samfundsformerne.

For Eksempel kan vi tænke os, at Produktionsformerne paa et givet Tidspunkt kommer i fuldstændig Modstrid med den paa daværende Tid bestaaende Samfundsform, saa at denne Form sprænges. En Revolution foretages og er fuldbyrdet ved, at Forandringen er sket. Det kan jo være ligegyldigt, om denne skete ved et Pennestrøg eller ved en blodig Revolte. Samfundsudviklingen gaar sin Gang uden at tage Hensyn til Idéer og Idealer. Vil nogle lægge Hindringer i Vejen, vil disse Hindringer blive sprængt. Naar derfor en Forandring, en Revolution er sket, skyldes det ikke de menneskelige Idéer og Paafund, men maa ubetinget være dikteret af Samfundets indre revolutionære Kræfter.

Maaske kan et lille Billede klare Begreberne. Et lille Barn er naaet til den Alder, da dets Ben fra Brusk er blevet mere stive, benholdige, saa at Benene kan bære Barnets Krop. Moderen hjælper da Barnet med at gaa, med at holde Balancen. Ingen vil vel nu paastaa, at det skyldes Moderens Idé, at Barnet kan gaa. Nej, det er absolut Forholdene, de Forhold, at Barnets Ben var saa stærke, at dens Bevægelsesmaade forandres fra krybende til gaaende. Og det er værd at lægge Mærke til, at dette skete ikke pludselig, men efter en Udvikling. Moderens Rolle spiller her ikke nogen overordnet Betydning.

Naar man tager Konsekvensen af dette Billede og vender det mod Samfundsforandringerne, saa synes det da at maatte staa klart, at det er Forholdene, den økonomiske Udvikling, der er det samfundsbestemmende Element.

Naar R. H. skriver om Forskellen mellem Anarkisme og Socialisme, maa han utvivlsomt have en særlig Opfattelse.

R. H. skriver: Men medens Socialdemokraterne betragter Socialismen som et sidste Trin af en lovmæssig økonomisk Udvikling paa Historiens Grund osv.

Tror R. H. virkelig, at vi mener, at naar Fællesejendom indføres, saa vil Udviklingen stagnere, at et Samfund, som hviler paa Fællesejendomsprincippet, ikke har Udviklingsmuligheder?

Jo, i det socialistiske Samfund som i alle tidligere Samfund gaar Udviklingslovene sin Gang. Og mindst vi vil prøve paa at erklære, »at fra den Dato sætter vi Udviklingslovene ud af Kraft«, af den simple Grund, at vi ved og mener, at vi ikke kan gøre det.

En saadan Opfattelse vil ikke en eneste anarkistisk Socialist godkende, og maa ogsaa staa for R. H. egen Regning, vi er nu ikke enige om, hvad Socialisme er, og deri ligger Fejlen og Aarsagen til vort forskellige Syn derpaa.

Med Socialismen maa R. H. mene Indførelse af en socialistik Stat, og Anarkisterne har med sædvanlig Tankerigdom udstyret denne med alle mulige Laster og Tyraniformer for at deres Anarki, hvor Løven græsser ved Faarets Side, rigtig kunde tage sig ud.

Socialismen forudsætter jo kun, at Produktionsformerne i Udviklingens Løb nødvendig vil komme i Strid med individuel Ejendomsret over Jord og Arbejdsmidler, og at derfor de økonomiske Forhold vil forandre Ejendomsformen fra individuel til Fællesejendom. Den nuværende Stat, en Samfundsform, som jo netop hviler paa individuel Ejendomsret, vil selvfølgelig forandres, da den ikke vil passe i et Samfund, der hviler paa Fællesejendom. Naar derfor Socialisterne taler om Fremtidssamfundet, er det jo kun, saaledes som vi tænker os, at Udviklingen vil forme sig. Vi vil paa ingen Maade foreskrive Fremtiden Love om, hvorledes de kommende Generationer skal indrette deres Samfund, det gaar vist ikke. Socialismen er nærmest et Udtryk for den økonomiske Udvikling og fremsætter ingen absolut bestemt Form for det fremtidige Samfund. Saa R. H.'s Frygt for Tyranniet i et kommende Samfund er vist Taagebilleder.

At fuldstændig individuel Frihed vil herske, tror jeg ikke, fordi Individualisme og Socialisme er uforenelig.

Dersom jeg i disse Linier har faaet fastslaaet, at Anarkismen ingenlunde er noget radikalere eller en Fortsættelse af Socialismen, men at disse to Verdensanskuelser er vidt forskellige som Dag og Nat, da er min Hensigt naaet.

J. B.

Under alle Regeringsformer ligger den afgørende Magt hos Masserne. Det er ikke Konger, Aristokrati, Landbesiddere eller Kapitalister, der nogetsteds slavebinder Folket. Det er dets egen Uvidenhed.

Henry George.

Kapitalistiske Ordsprog.

I Folkemunde gaar der en Mængde Ordsprog, der ofte er et Slag i Ansigtet paa dem, der benytter disse. Det er Fyndord, som skal forsvare den nuværende Samfundsordning, og som Følge heraf er lige saa skændige som denne.

Vi vil i dette og de kommende Numre af »Ny Tid« drage en Del frem, ledsagede af nogle smaa Bemærkninger.

1. Sæt Tæring efter Næring!

I Virkeligheden vil det kun sige, at den, der har tilvendt sig Samfundsgoder, skal fraadse, medens den, der er bleven berøvet endogsaa sin berettigede Del, skal sulte.

2. Ens Død, en andens Brød.

Selve Naturen lærer derimod, at et Individ kun kan eksistere i Kraft af, at der er flere. — Regnormens Arbejde i Jordskorpen muliggør Menneskets Eksistens, og døde Arbejderen, døde Kapitalisten.

3. Alle Veje fører til Rom.

Frit forandret af H. C. Andersen hedder det: »Det gør ikke noget, at man er født i Andegaarden, naar man har ligget i et Svaneæg.« Hvis den fattige sidder inde med Evner, skal disse ifølge denne Lære nok komme til sin Ret, uanset Opdragelse og Undervisning. Mon? Overklassen tror end ikke selv derpaa. De lader Børnene undervise efter bedste Evne. Naa, de mener maaske, at deres Børn ikke har ligget i et Svaneæg.

Skal vi ikke alle være enige om at forkaste disse og lignende og angribe dem, hvor de benyttes.

Dansk—svensk Ungdomsstævne.

Ungdomsforeningerne i København har taget Initiativet til at afholde en Sommerfest d. 16. Juli i Etablissementet »Nørrebros Tivoli«, Brøndshøj.

I Forbindelse hermed vil der blive afholdt et Ungdomsstævne, idet Medlemmerne af begge Ungdomsforbundene ovre i Sverige er indbudt og har lovet at komme til Stede, saaledes at vi her vil faa Lejlighed til at lære vore svenske Kammerater at kende og udveksle nogle Tanker med hinanden.

Vor Ungdomskammerat, Hinke Bergegren, har lovet at komme til Stede og tale. Foruden denne mere alvorlige Del af Festen er der et righoldigt Program af forskellige Forlystelser, blandt andet vil der i Haven forefindes Tombola, hvortil jeg vil anmode enhver, der har Evne dertil, at sende en Gave, hvilke modtages med Taknemlighed af Festudvalgets Medlemmer eller undertegnede. Billetter erholdes i Læsestuen à 15 Øre pr. Stk.

Foreninger, der ønsker at deltage, bedes hurtigst muligt anmelde sig. *Josef Andersson.*

Aarhus.

Trods den under Kongressen rejste Stemning for at Kvinder skulde optages i Aarhus Fremskridtsklub, blev et Forslag herom paa en ekstraordinær Generalforsamling forkastet. Forslagsstilleren var iøvrigt ikke engang mødt. Paa samme Generalforsamling valgtes ny Formand, K. Frederiksen. Til Kasserer og Sekretær endvidere E. Sørensen og Th. Wegener, den sidste tillige Referent til »Ny Tid«.

Foruden Kvindespørgsmaalet har Klubben været optaget af at drøfte Spørgsmaalet om Stillingen til Partiet. Under et Fællesmøde med de andre Organisationer, hvor Redaktør Simonsen indledede, kom det til ivrig Debat. Journalist Sørensen, Horsens, fremkom med Udtalelser om at sprænge Forbundet, men blev grundigt tilbagevist af Aarhus-Klubbens Medlemmer.

Fremskridtsklubben havde ønsket til Grundlovsfesten at have særlig Talerstol, men dette blev nægtet af Fællesorganisationen. Paa en ekstraordinær Generalforsamling vedtoges enstemmigt en Protest herimod.

Som det ses, er der mange Ting, der for Tiden sætter Klubbens Medlemmer i Bevægelse og fremkalder Diskussion. *Th. Wegener.*

Fremad!

Kæmp for hver Sag, som synes dig god,
lad dig ej holde i Tømme,
vis du er ung og har Ungdommens Mod.
— — —
Fremad! er Ungdommens Drømme.

* * *

Ungdommens Kamp er den vilde,
den sejrer, hvis Skæbnen blot vil. —
Manddommens Kamp er den snilde,
den sejrer, hvis Modet slaar til.

Aarhus, i Juni 1905.

Albert Tvilum.

Korrespondancer.

Fernando Linderberg skriver i »Samfundets Krav«s Juliheftе en Spidsartikel om det begrædelige i, at Socialisterne ikke kan faa Øjet op for, hvor nøje Socialisme og Kristendom hører sammen. Han er højlig forarget over, at det socialistiske Ungdomsforbund paa sit Program har optaget Bekæmpelse af alle offentlige Troslærdomme. — Vi takker for Deltagelsen og kvitterer for Æren ved at lade Mikkel Christensens lille Artikel om »den saakaldte kristelige Socialist« faa Plads som »Spids« i vort Blad.

Qnæro! Vi kan ikke optage Deres Artikel, væsentlig paa Grund af dens for personlige Karakter. Iøvrigt har De sikkert Ret. —

Hvad angaar Deres Grundlovsbetragtninger, skal vi ikke indlade os paa at besvare Deres Spørgsmaal om, hvorfor Social-Demokraterne holder stor Grundlovsfest. — De spørger endvidere, om ikke en Passus i Grundloven lyder: »Ejendomsretten er ukrænkelig«. Jo, det er rigtigt (§ 82).

Medlemmerne erindres om, at Fristen snart udløber for Indlevering af Tegningen til en Cliché til »Ny Tid«s Hoved.

N. K. De spørger, hvorfor »Social-Demokraten« ikke anmelder »Ny Tid«, saaledes som Tilfældet er med »Socialisten«. Vi kan ikke svare Dem. Iøvrigt trives »Ny Tid« jo meget godt alligevel. Vil De absolut have Deres Nysgerrighed tilfredsstillet, synes vi, De skulde spørge »Social-Demokraten«. Den ved det sikkert.

Jens Carl, Aarhus og *Frede.* Paa Grund af Pladsmangel kan Deres Artikler først finde Optagelse i næste Nr.

For *Kristofer Hansteens* Venner her i Danmark vil det være en trist Nyhed, at han paa Grund af tiltagende Sygdom (Lungetuberkulose) har maattet opgive sit Blad »Til frihet«, der nu er ophørt at udkomme. Trods sin Sygdom har Hansteen sendt os et Indlæg i Diskussionen om Anarkismen, som vore Læsere vil se andet Steds i Bladet. Vi er Hr. Hansteen taknemlig for hans Interesse for vort Blad, og de, der gennem »Til frihet« lærte at skønne paa hans aldrig sløvede Tro og Begejstring i Kampen mod den bestaaende Samfundsordning, vil med os haabe, at han maa vinde sin Sundhed igen.

At Diskussionen om Anarkismen har vakt Interesse vises tydeligt ved de Indlæg, vi har modtaget. Vi har endvidere fra Bruno Schmütz modtaget »Svar til Rolf Hammer«, men maa af Pladshensyn vente til næste Gang.

Karel Vohryzek, Bruch. Tak for Deres Brevkort; det glæder os, at vort Blad vil blive læst af Dem. Send os stadig »Omladina«. Vi henleder Deres Opmærksomhed paa Artiklen »Esperanto« i Nr. 9. F. Eks. en Spalte Esperanto med Meddelelser af almindelig Interesse i alle socialistiske Ungdomsblade vilde sikkert knytte de forskellige Landes Ungdomsorganisationer nærmere sammen. Kammeratlig Hilsen.

En Historie om Autoritet.

Af Multatuli.

En rejsende førte med sig en stor Mæ Guld og Sølv. Af Frygt for Røvere havde forsynet sig med Vaaben, og desuden fulgte ham en Mængde lejede Folk, flere end der Røvere i hele Landet. Han var saa godt væbnet og havde saa stort Følge, at end en hel Hær vilde have formaaet at frarøve hans Rigdomme. Nogle Røvere, der ikke vi dette, angreb ham, maatte ynkelig omkom Men en anden, der var blevet klog af de an Skade, søgte Raad hos en Eneboer, der v Raad i alle Ting, fordi han længe havde v alene med to Dødningeben og et Krus Vand.

— Hvad skal jeg gøre, hellige Fader, for tilvende mig den rejsendes Rigdomme.

— Midlet er meget simpelt, svarede den from Eremit. Kast ham denne Strikke om Halsen, vil han ikke gøre nogen Modstand, men tv imod befale sine Folk, at de skal bøje sig Jorden for dig og give dig, hvad du begærer

Og saaledes skete det, som den hellige M sagde. Dog, den rejsende og hans Folk befa sig særdeles ilde derved.

Denne Strikke hedder »Troen« og har beho sin Magt indtil den Dag i Dag.

Vor Bevægelse.

København. Afdeling N. holder Møde hv Onsdag Kl. 8½ (se »Social-Dem.« samme Da Formand: J. Andersson, Læsestuen, Turese gade 31, København.

København. Afdeling V. holder Møde hv Tirsdag Kl. 8½ i Forsamlingsbygningen, Engha vej. Formand: Paul Madsen, Svanholmsvej København.

København. Afdeling K. holder Møde hv Fredag Kl. 8½ i Forsamlingsbygningen i Rømer gade. Formand: Rud. Bøhm, Rømersgade 23.

Glostrup Afdeling holder Møde hver Fred Kl. 8 i Afholdshjemmet. Formand: Murer J. Je sen, Glostrup.

Aarhus. Fremskridtsklubben afholder Mø hveranden Tirsdag Kl. 8½ i »Enigheden«, Ka nikegade 12. Formand: Carl Frederiksen, Gr ven 16 I.

Horsens Afdelingen holder Møde hver Ons Aften Kl. 8 i Arbejdernes Forsamlingslokaler, Sø dergade. Formand: Journalist Axel J. Sørens

Alle socialistische und anarkistische Blätter werd aufgefordert Tausch-Exemplare an »Ny Tid«, Turesensg 31, København, zu senden.

Nous demandons à toutes les gazettes socialistes anarchistes d'envoyer exemplaires d'échange après l'adress »Ny Tid«, Turesensgade 31, København.

All communications, exchanges etc. for »Ny Tid«, a begged to be adressed to »Ny Tid«, Turesensgade 31, K benhavn.

„Ny Tid".

Socialistisk Ungdomsforbunds Organ, kan bestilles paa alle Pos kontorer.

Agitér for dets Udbredelse.

Lad Venner og Bekendte læse Bladet.

„Ny Tid" koster kun Kr. 1,1 aarligt (Postpenge iberegnet).

At besøge

Zool. Have

er

en Rejse

gennem

Verden.

Udsigtstaarnet!

Foreningsbilletter à 35 Øre faas i

De samvirkende Fagforbunds Kassererkontor.

Foreninger,

som ønsker elegant og billigt Bogtrykarbejde, bør henvende sig i

Bogtrykkeriet,

Baggesensgade 31.

Ærbødigst

Charles F. Petersen.

JOHN PACKNESS
INGENIØR

GRUNDTVIGSVEJ 14 A
KØBENHAVN V.

KONSULENT I ARBEJDSLEDELSE OG FABRIKDRIFT AF KOOPERATIV ART

KONSTRUKTION — SANITET — TEXTIL

KRAFTFORDELING — TRANSPORT

Brøndshøj Tivoli.

Smukkeste og største Have i Byens Omegn. Bedste Samlingssted for Foreninger, Familier og Cyklister.

God og billig Servering.

Aladdinlinien kører lige til Døren.

„BRAND"

Organ för socialistiska Ungdomsförbund i Sverige.

Abonnement 1 Kr. aarlig. Enkelte Numre 10 Øre.

Ekspedition:
Tullinsgatan 23, Stockholm.

„BRAND" bør læses af alle unge.

Fuld Kost

6½ Kr. ugentlig.

God Middag

35 Øre

Faas hos

Lycinka Hansen,

Tjørnegade 5.

Alt Bogtrykarbejde

udføres hos

Henriksen-Strambo,

Gothersgade 59.

Kautschukstempler, Signeter og

Dørplader.

Socialistisk Ungdomsforbunds Organ

„NY TID"

udkommer en Gang maanedlig i et flot udstyret 8-sidigt Format.

„NY TID" er et agitatorisk socialistisk Organ for den socialistiske Ungdomsbevægelse.

Abonnement 1 Kr 10 Øre aarlig — Avertissementer 20 Øre pr. Petitlinie.
Abonnement kan tegnes paa alle Postkontorer. Redaktions- og Ekspeditionskontor:
Turesensgade 31 B, St. o. G.

Husk!

Husk

Ungdomsstævnet

i

Nørrebros Tivoli

Søndag d. 16. Juli 1905

Festen aabnes Kl. 4 præcis

Taler vil blive holdte af:

Redaktør Hinke Bergegreen fra Stockholm samt af Redaktør Chr. Christensen fra Glostrup

Mange Forlystelser

Theaterforestilling i Salen

I Haven Deklamation og Sang af kendte Kræfter

blandt andet vil Hustømrersangforeningen „VEGA“ medvirke

Stor TOMBOLA i Haven -:- BLADKIOSK forefindes

Stort Bal i Salen fra 10–2

Alle, der ønsker at støtte Festen med Gaver til Tombolaen og lignende, bedes sende disse til *Læse-stuen*, Thuresensgade 31, eller til *Josef Andersson*, Hartmannsgade 10, 1. Sal.

Festtegn og Sange à 15 Øre faas samme Steder.

Redaktion: Chr. Christensen (Ansvarhavende), Alb. Jørgensen.
Fr. Weiss' Bogtrykkeri, København K.